

Arrest

nr. 110 797 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentienummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, Ar. S., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny. U woonde er bij uw moeder, P. S. (O.V. X).

Op 27 of 28 november 2012 ontmoette u, toevallig, 2 onbekende mannen bij een kinderattractiepark in een micro-wijk van Grozny. Ze vroegen u of u een sigaret kon missen. U antwoordde dat u niet rookte, maar toch geraakte u met beide mannen, die zich voorstelden als O. en Z., in gesprek.

Enkele dagen later kwam u beide mannen opnieuw tegen. Ze peilden naar uw politieke inzichten en uw mening over het Tsjetsjeens regime. Ze vroegen u ook wat u vond van de rebellenbeweging in de regio.

Kennelijk kenden de 2 mannen uw neven, An. en Ak. G., voormalige rebellen. De 2 mannen begonnen u onder druk te zetten om de dood van uw neven te wreken. Ze wilden u ertoe bewegen om op 31 december 2012 in het centrum van Grozny een zelfmoordaanslag te plegen. U liet blijken niet op dat voorstel in te willen gaan.

Op 8 december 2012 kwam u beiden opnieuw tegen. Bij deze ontmoeting werd de druk op u opgevoerd; één van beide bedreigde u met een pistool. Toch lieten de mannen u gaan. Toen u thuiskwam lichtte u uw moeder in over de bedreiging en dat 2 mannen eisten dat u een zelfmoordaanslag zou plegen.

Op 10 december 2012 was u met uw moeder - die het avondmaal bereidde - thuis. Er werd aangebeld. Uw moeder opende de deur en u ging kijken wie de bezoekers waren. Het waren O. en Z. Ze duwden uw moeder opzij. Eén van beiden was opnieuw gewapend en u werd opnieuw bedreigd. Uw internationaal paspoort en dat van uw moeder werden meegenomen, zodat u belet werd om naar het buitenland te reizen. Bij een eerdere ontmoeting was uw intern paspoort u al afgepakt.

Op 13 december 2012 kwam u met uw moeder thuis, toen u in de trappenhal het hondje aantrof dat u sinds enkele maanden opving in het gebouw dat u bewoonde. Het diertje was kennelijk met geweld gedood. Uw moeder en uzelf gingen het appartement binnen. Kort daarop werd u telefonisch bedreigd. Het werd uw moeder teveel en u belde een ambulance. Bij aankomst weigerde uw moeder om opgenomen te worden omdat ze u niet alleen wilde achterlaten.

Op dat ogenblik waren u en uw moeder al bezig met de organisatie van uw vlucht uit Tsjetsjenië en bij uitbreiding, de Russische Federatie. U bleef tot aan uw vlucht naar Europa thuis.

Op 23 december 2012 vertrok u vanuit Grozny per trein naar Moskou. Uw moeder had voor jullie beiden de illegale uitreis georganiseerd. Vanuit Moskou reisde u per auto en - naar u vermoedt - via Baltische staten naar België.

U kwam op 27 december 2012 in België aan en u vroeg diezelfde dag, voor het eerst, asiel bij de bevoegde instanties.

Uw moeder, **P. S. (O.V. 7.631.755)**, vroeg gelijktijdig met u asiel bij de Belgische autoriteiten. Voor haar huidige asielaanvraag, eveneens de eerste, beroept zij zich op dezelfde motieven als uzelf.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een kopie van een gedeelte van uw intern Russisch paspoort over, uw rijbewijs en een internetartikel.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met 2 mannen, een zekere O. en een zekere Z. Zij zetten u onder druk en bedreigden u uiteindelijk om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in het centrum van de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. U weigerde meermaals op deze eis in te gaan, maar in samenspraak met uw moeder werd besloten om uw herkomstland te ontvluchten.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken, zodat in uw hoofd niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er werd vastgesteld dat uw verklaringen op een essentieel punt, dat raakt aan de kern van uw asielrelaas inconsistent en tegenstrijdig zijn. In casu gaat het over het moment waarop u uw moeder betrok bij uw problemen door haar in te lichten over de eerdere bedreigingen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw moeder inlichtte over uw problemen met O. en Z. op de dag dat ze u in uw woonst kwamen opzoeken (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5, p.4), in

casu op 10 december 2012. Uw moeder verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5, p.4) als tijdens haar asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag moeder, p.3) eveneens dat u haar inlichtte over uw problemen met O. en Z. op de dag dat laatstgenoemden u thuis kwamen opzoeken, in casu op 10 december 2012. Uw moeder verklaarde uitdrukkelijk dat u haar totaal niet informeerde over uw problemen voor 10 december (CGVS, gehoorverslag moeder, p.4). Uit uw verklaringen tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal blijkt echter (CGVS, p.13) dat u uw moeder in elk geval eerder, in casu op 8 december 2012, de dag van uw derde ontmoeting met O. en Z. volledig inlichtte over uw problemen met deze laatsten. U werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.16), maar u biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo beweerde u achtereenvolgens dat u zich dat niet herinnerde, dat de vastgestelde inconsistentie mogelijk te wijten is aan vertaalproblemen of uw gezondheid, om ten slotte uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te ontkennen (CGVS, p.16). De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind. Immers, u was tijdens uw asielgehoor formeel over de datum van uw derde ontmoeting met O. en Z. Even duidelijk was u over de datum waarop u thuis bezoek kreeg van O. en Z en bijgevolg kan gesteld worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet consistent zijn en bovendien tegenstrijdig met de opeenvolgende verklaringen van uw moeder. Ook uw moeder werd geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen, maar haar uitleg voor deze vaststelling (CGVS, gehoorverslag moeder, p.3), in casu dat het mogelijk is dat u zich vergistte, kan niet weerhouden worden zoals hoger reeds gemotiveerd. Welnu, dat u niet consistent bent in uw verklaringen en tijdens uw asielgehoor tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van uw moeder aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, zeker aangezien u de dagen dat u de derde keer werd bedreigd en nadien thuis bezoek kreeg zeer nauwkeurig situeerde. Deze vaststelling is bovendien zwaarwichtig omdat de door u voorgehouden feiten zich amper 3 maanden voor uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal zouden afgespeeld hebben en bijgevolg mag er vanuit gegaan worden dat dergelijke ernstige feiten, waar u uw moeder bij betrok, u nog helder voor de geest zouden staan. Dat u niettemin geen consistente verklaringen aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet ook worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over uw vervolgers en de actuele stand van zaken van uw problemen.

Van de eerder genoemde O. en Z kent u enkel de voornamen, hun familienamen kent u niet en die wilde u niet weten (CGVS, p.13). U weet niet voor welke rebellengroepering zij actief waren in uw herkomstregio (CGVS, p.13). Evenmin kunt u zeggen in welke regio de groep, waarvoor ze u wilden recruterende, actief was (CGVS, p. 13) en evenmin weet u of ze recruteerden voor een specifieke (rebellengroep)commandant. U weet niet of ze andere mannen in het verleden al hadden kunnen overtuigen om (zelfmoord)aanslagen te plegen (CGVS, p.13). Welnu, dat u dermate onwetend bent over uw 2 enige belagers in uw herkomstland, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er mocht van u nochtans verwacht worden dat u zich sinds de incidenten van 8, 10 en 13 december 2012 over uw belagers zou (trachten te) informeren, zowel met het oog op een poging tot bescherming in uw herkomstland - die verder in deze motivering wordt besproken - maar ook in het kader van uw huidige asielprocedure. Blijkens uw verklaringen legden O. en Z immers een verband tussen uzelf en uw (gedode) neven. Daarom werd aan het einde van uw asielgehoor gevraagd of u intussen nog, eventueel via familie, informatie trachtte te vergaren over de centrale personen in uw asielrelaas, maar u geeft aan dat uw familie toch niet meer te weten zou kunnen komen en u vond het zelfs niet de moeite (CGVS, p.18). Evenmin deed u specifiek navraag of er nog aanwijzingen zijn dat O. en Z nog naar u op zoek zijn (CGVS, p.18). Dergelijke beperkte kennis en het gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees.

Er kan bijkomend opgemerkt worden dat uw verklaringen over de door u gevolgde reisroute eveneens weinig geloofwaardig zijn.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in één personenwagen van Moskou naar België reisde (CGVS, p.4). Op de vraag welke landen u tijdens dat gedeelte van uw reistraject aandeed, verklaart u eerst dit niet goed te weten, maar er anderzijds wel vrij zeker van te zijn dat u via Baltische landen (Letland, Estland of Litouwen) reisde (CGVS, p.4). U geeft aan niet via Polen, noch via Belarus gereisd te hebben (CGVS, p.5). Welnu, aangezien u aangeeft waarschijnlijk via één of meer Baltische landen te hebben gereisd, maar tegelijk verklaart dat u noch Polen, noch Belarus aandeed tijdens uw reis van Moskou naar België, ontstaat gerede twijfel over uw verklaringen over de door u gevolgde reisroute. Immers, als u vanuit Moskou, via één of meerdere Baltische staten, naar de EU reisde moet u, geografisch beschouwd, hetzij Belarus, hetzij Polen doorkruist hebben tijdens uw reis, temeer daar u uitdrukkelijk verklaart op geen enkel moment gebruik te hebben gemaakt van een (overzet)boot (CGVS, p.5). U werd gewezen op uw weinig geloofwaardige verklaringen, maar uw uitleg is allerm minst overtuigend, aangezien u verklaart daar (met uw reis) niet mee bezig te zijn geweest (CGVS, p.5). Dergelijke verklaring is weinig geloofwaardig aangezien u met het oog op het aanvragen van asiel naar een ver en - tot dan toe - onbekend land, in

casu België reisde. Het is dan ook weinig geloofwaardig te noemen dat u beweert niet met uw reis bezig geweest te zijn. Eveneens bent u onaannemelijk onwetend over het land dat u binnen reisde toen u eenmalig werd gecontroleerd op het traject tussen Moskou en België: u vermoedt dat het één van de Baltische staten was, maar u hebt hoegenaamd geen idee welk land het desgevallend betrof (CGVS, p.5). Dergelijke verklaringen over uw reis naar België, bevestigen uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid.

Los van de hiervoor gemaakte appreciatie inzake geloofwaardigheid over de door u beschreven vervolgingsfeiten in uw herkomstland, moet opgemerkt worden dat u kennelijk geen enkele poging hebt ondernomen om bij de autoriteiten bescherming te zoeken tegen uw vervolgers, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht mocht worden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel problemen kende met 2 mannen uit het kamp van de rebellen, die u onder druk zetten om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in het centrum van Grozny. U zou de zelfmoordaanslag moeten uitvoeren bij een kerstboom, een grote publiekstrekker in het centrum van Grozny. Er werd u meermaals gevraagd of u enige poging tot bescherming hebt ondernomen, maar uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele démarche bij uw autoriteiten ondernam. De door u aangehaalde redenen voor het niet zoeken van bescherming zijn echter niet overtuigend te noemen. Na de tweede ontmoeting werd u al duidelijk gemaakt dat men van u verwachtte dat u een zelfmoordaanslag zou plegen, maar na die ontmoeting zocht u geen bescherming bij de autoriteiten; u dacht daar toen nog niet over na (CGVS, p.12). In geval u wel bescherming zou gaan zoeken, vreesde u mogelijk vragen over uw neven, in casu (gekende) rebellen, te krijgen (CGVS, p.12), maar u erkent dat u nooit eerder door de autoriteiten werd gepolst over uw neven (CGVS, p.12). Bij de derde ontmoeting werd u, blijkens uw verklaringen, met een pistool bedreigd. Daarom werd u gevraagd of u er, na dit ernstige feit, niet aan dacht om alsnog bescherming te zoeken, waarop u verklaarde (CGVS, p.12) daar niet mee bezig te zijn geweest. Even later verklaart u (CGVS, p.13) dat u geen plannen had om bescherming te zoeken, maar wel lichtte u uw moeder in, aangezien zij ook met de dood bedreigd werd als u niet zou ingaan op de eisen van uw belagers. Ook na de inval in uw woonst op 10 december 2012 en na het incident op 13 december 2012, waarbij uw huisdier werd gedood (bij wijze van bedreiging), zocht u geen bescherming bij de autoriteiten. U ging niet naar een dichtbijgelegen politiepost omdat uw belagers hadden gezegd dat ze daar "hun mannetjes hadden" (CGVS, p.17). U overwoog evenmin om dan elders bescherming te zoeken omdat u vreesde dat u alsnog de handlangers van uw belagers zou tegenkomen (CGVS, p.17). Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u afstand neemt van (gewapend verzet door) rebellengroeperingen in uw herkomstregio en tevens uit uw verklaringen moet blijken dat u meermaals bedreigd werd, mocht van u verwacht worden dat u minstens een redelijke poging zou ondernemen om bescherming bij uw autoriteiten te zoeken. U hebt dit kennelijk nagelaten, hoewel logischerwijs kon verwacht worden dat de autoriteiten in uw herkomstland niet weigerachtig zouden staan tegenover uw verzoek tot bescherming, aangezien de strijd tegen de rebellenbeweging in de Noordelijke Kaukasus hoge prioriteit geniet bij de autoriteiten in voormelde regio, zoals blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan uw dossier.

In het verlengde van de vorige vaststelling kan nog opgemerkt worden dat u zich mogelijk elders in de Russische Federatie had kunnen vestigen om uw vervolgers te ontlopen.

Zo kan u niet aannemelijk maken dat uw vervolgers u elders binnen de Russische Federatie zouden kunnen opsporen en vervolgen, en hiervoor de moeite zouden doen. Wanneer u gevraagd wordt naar de mogelijkheden van interne vlucht, zelfs enkel binnen de regio en via uw familie, antwoordt u enkel dat u uw familie niet wou inlichten en de problemen voor jullie wilden houden. U rept met geen woord over de risico's dat uw vervolgers u bij uw familie in de regio zouden kunnen vinden (CGVS, p.18). Op deze basis, en op basis van de vaststelling dat de Russische Federatie een enorm groot land is, waarvan de autoriteiten Tsjetsjeense (en andere) (moslim)strijders op verschillende manieren vervolgen, is het niet aannemelijk dat u elders binnen de Russische Federatie gevaar loopt voor twee rebellen die u wilden overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen in Grozny. In dezelfde context werd tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verder vastgesteld dat u in de Russische Federatie beschikt over een uitgebreid netwerk van personen (familie, vrienden) die u (en uw moeder) zouden kunnen bijstaan bij een eventuele hervestiging. U hebt een neef in Rusland, van wie u vermoedt dat hij er geregistreerd is omdat het niet bezitten van een registratie tot veel problemen kan leiden (CGVS, p.3). In Tsjetsjenië hebt u nog veel familie, zowel langs vaders als langs moeders kant en dit zowel in als buiten Grozny (CGVS, p.3). U had ook vrienden in Tsjetsjenië (CGVS, p.3). Op basis van het voorgaande mag dan ook gesteld worden dat u een intern vestigingsalternatief hebt elders in de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent

voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van het voorgaande mag gesteld worden dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt enkel uw rijbewijs en een kopie van enkele pagina's van uw intern Russisch paspoort voor. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit die niet betwist wordt. Uw advocaat legde tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal een internetartikel voor. Blijkens dit document werd een zekere A. G., van wie u verklaart dat hij een bekend rebel en daarnaast uw neef was, door ordediensten uitgeschakeld op 3 november, maar het jaartal is niet gespecificeerd in het betreffende artikel. U wordt niet genoemd in het betreffende artikel, maar belangrijker is de vaststelling dat dit document uw beweerdde vervolgingsfeiten (onder druk gezet om zelfmoordaanslag te plegen) op generlei wijze staakt. Bijgevolg wijzigen de door u aangebrachte documenten niets aan de eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat ook ten aanzien van uw moeder **P. S. (O.V. 7.631.755)** werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, P. S., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny. U woonde er bij uw zoon, **Ar. S. (O.V. 7.631.752)**. Op 27 of 28 november 2012 ontmoette uw zoon, toevallig, 2 onbekende mannen bij een kinderattractiepark in een micro-wijk van Grozny. Ze vroegen uw zoon of hij een sigaret kon missen. Uw zoon raakte met de mannen, die zich voorstelden als O. en Z, in gesprek. Enkele dagen later kwam uw zoon beide mannen opnieuw tegen. Ze peilden naar zijn politieke inzichten en zijn mening over het Tsjetsjeens regime. Ze vroegen ook wat uw zoon vond van de rebellenbeweging in de regio. Kennelijk kenden de 2 mannen de neven van uw zoon Ar., An. en Ak. G., voormalige rebellen. De 2 mannen begonnen uw zoon onder druk te zetten om de dood van diens neven te wreken. Ze wilden hem ertoe bewegen om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen. Uw zoon liet blijken niet op dat voorstel in te willen gaan. Op 8 december 2012 kwam uw zoon beide mannen opnieuw tegen. Bij deze ontmoeting werd de druk op uw zoon opgevoerd; één van beide mannen bedreigde hem met een pistool. Toch lieten de mannen uw zoon gaan. Op 10 december 2012 was u met uw zoon thuis: u bereidde het avondmaal. Er werd aangeklopt. U opende de deur en uw zoon kwam kijken wie de bezoekers waren. Het waren O. en Z. Ze duwden u opzij. Eén van beiden was opnieuw gewapend en uw zoon Ar. werd opnieuw bedreigd. Uw internationaal paspoort en dat van uw zoon werden meegenomen, zodat jullie belet werd om naar het buitenland te reizen. Bij een eerdere ontmoeting was het intern paspoort van uw zoon hem al afgepakt. Op 13 december 2012 kwam u met uw zoon thuis, toen u in de trappenhal het hondje aantrof dat u sinds enkele maanden opving in het gebouw dat u bewoonde. Het diertje was kennelijk met geweld gedood. Uw zoon en uzelf gingen het appartement binnen. Kort daarop werd uw zoon telefonisch bedreigd. Het werd u teveel en daarom werd een ambulance opgeroepen. Bij aankomst weigerde u om opgenomen te worden omdat u uw zoon niet alleen wilde achterlaten. Op dat ogenblik was u al bezig met de organisatie van uw vlucht uit Tsjetsjenië en bij uitbreiding, de Russische Federatie. U bleef tot aan uw vlucht naar Europa thuis. Op 23 december 2012 vertrok u vanuit Grozny per trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u per auto naar België. U kwam op 27 december 2012 in België aan en u vroeg diezelfde dag, voor het eerst, asiel bij de bevoegde instanties.

Uw zoon, **Ar. S. (O.V. 7.631.752)**, vroeg gelijktijdig met u asiel bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw asielaanvraag legde u uw intern Russisch paspoort voor.

B. Motivering

Welnu, u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.2) voor het Commissariaat-generaal dat u zich beroept op de problemen van uw zoon, **Ar. S. (O.V. 7.631.752)**. Tevens verklaart u dat u zélf geen problemen hebt gekend in uw herkomstland, die volledig losstaan van de problemen van uw zoon (CGVS, p.2). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, **Ar. S. (O.V. 7.631.752)** is genomen, wordt verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag, die luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met 2 mannen, een zekere O. en een zekere Z. Zij zetten u onder druk en bedreigden u uiteindelijk om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in het centrum van de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. U weigerde meermaals op deze eis in te gaan, maar in samenspraak met uw moeder werd besloten om uw herkomstland te ontvluchten. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er werd vastgesteld dat uw verklaringen op een essentieel punt, dat raakt aan de kern van uw asielrelaas inconsistent en tegenstrijdig zijn. In casu gaat het over het moment waarop u uw moeder betrok bij uw problemen door haar in te lichten over de eerdere bedreigingen. van uw derde ontmoeting met O. en Z. Even duidelijk was u over de datum waarop u thuis bezoek kreeg van O. en Z en bijgevolg kan gesteld worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet consistent zijn en bovendien tegenstrijdig met de opeenvolgende verklaringen van uw moeder. Ook uw moeder werd geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen, maar haar uitleg voor deze vaststelling (CGVS, gehoorverslag moeder, p.3), in casu dat het mogelijk is dat u zich vergistte, kan niet weerhouden worden zoals hoger reeds gemotiveerd. Welnu, dat u niet consistent bent in uw verklaringen en tijdens uw asielgehoor tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van uw moeder aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, zeker aangezien u de dagen dat u de derde keer werd bedreigd en nadien thuis bezoek kreeg zeer nauwkeurig situeerde. Deze vaststelling is bovendien zwaarwichtig omdat de door u voorgehouden feiten zich amper 3 maanden voor uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal zouden afgespeeld hebben en bijgevolg mag er vanuit gegaan worden dat dergelijke ernstige feiten, waar u uw moeder bij betrok, u nog helder voor de geest zouden staan. Dat u niettemin geen consistente verklaringen aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet ook worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over uw vervolgers en de actuele stand van zaken van uw problemen.

Van de eerder genoemde O. en Z kent u enkel de voornamen, hun familienamen kent u niet en die wilde u niet weten (CGVS, p.13). U weet niet voor welke rebellengroepering zij actief waren in uw herkomstregio (CGVS, p.13). Evenmin kunt u zeggen in welke regio de groep, waarvoor ze u wilden recruter, actief was (CGVS, p. 13) en evenmin weet u of ze recruteerden voor een specifieke (rebell)commandant. U weet niet of ze andere mannen in het verleden al hadden kunnen overtuigen

om (zelfmoord)aanslagen te plegen (CGVS, p.13). Welnu, dat u dermate onwetend bent over uw 2 enige belagers in uw herkomstland, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er mocht van u nochtans verwacht worden dat u zich sinds de incidenten van 8, 10 en 13 december 2012 over uw belagers zou (trachten te) informeren, zowel met het oog op een poging tot bescherming in uw herkomstland - die verder in deze motivering wordt besproken - maar ook in het kader van uw huidige asielprocedure. Blijkens uw verklaringen legden O. en Z immers een verband tussen uzelf en uw (gedode) neven. Daarom werd aan het einde van uw asielgehoor gevraagd of u intussen nog, eventueel via familie, informatie trachtte te vergaren over de centrale personen in uw asielrelaas, maar u geeft aan dat uw familie toch niet meer te weten zou kunnen komen en u vond het zelfs niet de moeite (CGVS, p.18). Evenmin deed u specifiek navraag of er nog aanwijzingen zijn dat O. en Z nog naar u op zoek zijn (CGVS, p.18). Dergelijke beperkte kennis en het gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees.

Er kan bijkomend opgemerkt worden dat uw verklaringen over de door u gevolgde reisroute eveneens weinig geloofwaardig zijn.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in één personenwagen van Moskou naar België reisde (CGVS, p.4). Op de vraag welke landen u tijdens dat gedeelte van uw reistraject aandeed, verklaart u eerst dit niet goed te weten, maar er anderzijds wel vrij zeker van te zijn dat u via Baltische landen (Letland, Estland of Litouwen) reisde (CGVS, p.4). U geeft aan niet via Polen, noch via Belarus gereisd te hebben (CGVS, p.5). Welnu, aangezien u aangeeft waarschijnlijk via één of meer Baltische landen te hebben gereisd, maar tegelijk verklaart dat u noch Polen, noch Belarus aandeed tijdens uw reis van Moskou naar België, ontstaat gereede twijfel over uw verklaringen over de door u gevolgde reisroute. Immers, als u vanuit Moskou, via één of meerdere Baltische staten, naar de EU reisde moet u, geografisch beschouwd, hetzij Belarus, hetzij Polen doorkruist hebben tijdens uw reis, temeer daar u uitdrukkelijk verklaart op geen enkel moment gebruik te hebben gemaakt van een (overzet)boot (CGVS, p.5). U werd gewezen op uw weinig geloofwaardige verklaringen, maar uw uitleg is allerm minst overtuigend, aangezien u verklaart daar (met uw reis) niet mee bezig te zijn geweest (CGVS, p.5). Dergelijke verklaring is weinig geloofwaardig aangezien u met het oog op het aanvragen van asiel naar een ver en - tot dan toe - onbekend land, in casu België reisde. Het is dan ook weinig geloofwaardig te noemen dat u beweert niet met uw reis bezig geweest te zijn. Eveneens bent u onaannemelijk onwetend over het land dat u binnen reisde toen u eenmalig werd gecontroleerd op het traject tussen Moskou en België: u vermoedt dat het één van de Baltische staten was, maar u hebt hoegenaamd geen idee welk land het desgevallend betrof (CGVS, p.5). Dergelijke verklaringen over uw reis naar België, bevestigen uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid.

Los van de hiervoor gemaakte appreciatie inzake geloofwaardigheid over de door u beschreven vervolgingsfeiten in uw herkomstland, moet opgemerkt worden dat u kennelijk geen enkele poging hebt ondernomen om bij de autoriteiten bescherming te zoeken tegen uw vervolgers, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht mocht worden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel problemen kende met 2 mannen uit het kamp van de rebellen, die u onder druk zetten om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in het centrum van Grozny. U zou de zelfmoordaanslag moeten uitvoeren bij een kerstboom, een grote publiekstrekker in het centrum van Grozny. Er werd u meermaals gevraagd of u enige poging tot bescherming hebt ondernomen, maar uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele démarche bij uw autoriteiten ondernam. De door u aangehaalde redenen voor het niet zoeken van bescherming zijn echter niet overtuigend te noemen. Na de tweede ontmoeting werd u al duidelijk gemaakt dat men van u verwachtte dat u een zelfmoordaanslag zou plegen, maar na die ontmoeting zocht u geen bescherming bij de autoriteiten; u dacht daar toen nog niet over na (CGVS, p.12). In geval u wel bescherming zou gaan zoeken, vreesde u mogelijk vragen over uw neven, in casu (gekende) rebellen, te krijgen (CGVS, p.12), maar u erkent dat u nooit eerder door de autoriteiten werd gepolst over uw neven (CGVS, p.12). Bij de derde ontmoeting werd u, blijkens uw verklaringen, met een pistool bedreigd. Daarom werd u gevraagd of u er, na dit ernstige feit, niet aan dacht om alsnog bescherming te zoeken, waarop u verklaarde (CGVS, p.12) daar niet mee bezig te zijn geweest. Even later verklaart u (CGVS, p.13) dat u geen plannen had om bescherming te zoeken, maar wel lichtte u uw moeder in, aangezien zij ook met de dood bedreigd werd als u niet zou ingaan op de eisen van uw belagers. Ook na de inval in uw woonst op 10 december 2012 en na het incident op 13 december 2012, waarbij uw huisdier werd gedood (bij wijze van bedreiging), zocht u geen bescherming bij de autoriteiten. U ging niet naar een dichtbijgelegen politiepost omdat uw belagers hadden gezegd dat ze daar "hun mannetjes hadden" (CGVS, p.17). U overwoog evenmin om dan elders bescherming te zoeken omdat u vreesde dat u alsnog de handlangers van uw belagers zou tegenkomen (CGVS, p.17). Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u afstand neemt van (gewapend verzet door) rebellengroeperingen in uw herkomstregio en tevens uit uw verklaringen moet blijken dat u meermaals bedreigd werd, mocht van u verwacht worden dat u minstens een redelijke poging zou ondernemen om bescherming bij uw

autoriteiten te zoeken. U hebt dit kennelijk nagelaten, hoewel logischerwijs kon verwacht worden dat de autoriteiten in uw herkomstland niet weigerachtig zouden staan tegenover uw verzoek tot bescherming, aangezien de strijd tegen de rebellenbeweging in de Noordelijke Kaukasus hoge prioriteit geniet bij de autoriteiten in voormelde regio, zoals blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan uw dossier.

In het verlengde van de vorige vaststelling kan nog opgemerkt worden dat u zich mogelijk elders in de Russische Federatie had kunnen vestigen om uw vervolgers te ontlopen.

Zo kan u niet aannemelijk maken dat uw vervolgers u elders binnen de Russische Federatie zouden kunnen opsporen en vervolgen, en hiervoor de moeite zouden doen. Wanneer u gevraagd wordt naar de mogelijkheden van interne vlucht, zelfs enkel binnen de regio en via uw familie, antwoordt u enkel dat u uw familie niet wou inlichten en de problemen voor jullie wilden houden. U rept met geen woord over de risico's dat uw vervolgers u bij uw familie in de regio zouden kunnen vinden (CGVS, p.18). Op deze basis, en op basis van de vaststelling dat de Russische Federatie een enorm groot land is, waarvan de autoriteiten Tsjetsjeense (en andere) (moslim)strijders op verschillende manieren vervolgen, is het niet aannemelijk dat u elders binnen de Russische Federatie gevaar loopt voor twee rebellen die u wilden overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen in Grozny. In dezelfde context werd tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verder vastgesteld dat u in de Russische Federatie beschikt over een uitgebreid netwerk van personen (familie, vrienden) die u (en uw moeder) zouden kunnen bijstaan bij een eventuele hervestiging. U hebt een neef in Rusland, van wie u vermoedt dat hij er geregistreerd is omdat het niet bezitten van een registratie tot veel problemen kan leiden (CGVS, p.3). In Tsjetsjenië hebt u nog veel familie, zowel langs vaders als langs moeders kant en dit zowel in als buiten Grozny (CGVS, p.3). U had ook vrienden in Tsjetsjenië (CGVS, p.3). Op basis van het voorgaande mag dan ook gesteld worden dat u een intern vestigingsalternatief hebt elders in de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van het voorgaande mag gesteld worden dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt enkel uw rijbewijs en een kopie van enkele pagina's van uw intern Russisch paspoort voor. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit die niet betwist wordt. Uw advocaat legde tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal een internetartikel voor. Blijkens dit document werd een zekere A. G., van wie u verklaart dat hij een bekend rebel en daarnaast uw neef was, door ordediensten uitgeschakeld op 3 november, maar het jaartal is niet gespecificeerd in het betreffende artikel. U wordt niet genoemd in het betreffende artikel, maar belangrijker is de vaststelling dat dit document uw beweerde vervolgingsfeiten (onder druk gezet om zelfmoordaanslag te plegen) op generlei wijze staakt. Bijgevolg wijzigen de door u aangebrachte documenten niets aan de eindbeoordeling van uw asielaanvraag."

U legt uw intern Russisch paspoort voor, dat louter gegevens bevat over uw identiteit, die in het kader van huidige asielaanvraag niet betwist wordt, en welke voorgaande appreciatie niet wijzigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 april 2013 aan dat hij *"vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de Kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2 e) van deze richtlijn, van de artikelen 48/2 en 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekers voeren ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook dat ze de zorgvuldigheidsverplichting schenden en dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout begaat door zonder afdoende motivering en voldoende inhoudelijke toetsing naar hun vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, te stellen dat hun asielaanvraag geen verband houdt met de criteria zoals gesteld in het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens wijzen verzoekers op een schending van artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet, daar geen rekening werd gehouden met hun gegronde vrees.

Ze wijzen erop dat ze zich enkel kunnen verdedigen op de punten die door de commissaris-generaal in de beslissingen worden aangehaald teneinde *"de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid"* te weerleggen (zie het verzoekschrift, p. 5). Ze vragen dan ook uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht teneinde de weigeringsbeslissing te verantwoorden.

Verzoekers voeren aan dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst, dat ze niet alleen vanuit hun uitgebreide persoonlijke ervaring spreken, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in hun land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoekers gaan akkoord met de informatie in het door de commissaris-generaal bij het administratief dossier toegevoegde Cedoca-document (Subject Related Briefing *"Russische federatie/Tsjetsjenië, "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"*), doch stellen dat het totaal verkeerd geïnterpreteerd is en het genomen besluit derhalve fout is.

Zij verwijzen vooreerst naar het standpunt van de commissaris-generaal in zijn beslissing en halen vervolgens een passus uit het Cedoca-document aan waarin gewezen wordt op een aantal

risicoprofielen en verwezen wordt naar het standpunt van UNHCR, met name dat er geen binnenlands vluchtalternatief is in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland.

Verzoekers halen vervolgens een passus aan (zie het verzoekschrift, p. 6) uit de *"wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"* (sic) waarin wordt aangekaart dat in de Tsjetsjeense dossiers het onderzoek naar de gegrondheid van de vrees vaak vergeten wordt en hierbij het doel, het zoeken naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, wordt verward met het middel, het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de verklaringen.

Vervolgens wordt gesproken over de relevantie van de werkmethodes, waarbij het gevaar dreigt van een "mechanische" aanpak van de asielaanvragen. Doordat een soort waardigheid verbonden aan hun cultuur verhindert dat asielzoekers uitweiden over de door hun ondergane mishandelingen, moeten zeer open vragen worden gesteld en moeten checklists en gesloten vragen over data en plaatsen vermeden worden. Daarna wordt melding gemaakt van de nood om voorzichtigheid aan te wenden bij het gebruik van bronnen, daar reeds vaststellingen werden gedaan van objectieve feiten waarbij de demografische cijfers compleet uit de lucht gegrepen waren. In het zoeken naar en het gebruik maken van informatie moet aldus de menselijkheid opnieuw centraal worden geplaatst. Tenslotte wordt in deze verklaring gewag gemaakt van *"een vrij uitzonderlijke situatie van aanvragen die men had kunnen beschouwen als 'manifest gegrond'"* (zie het verzoekschrift, p. 7), doch waarbij de behandeling soms jaren heeft geduurd om dan soms uit te lopen op weigeringsbeslissingen die enkel een bijkomende vernedering betekenen. Verzoekers herhalen dat de motivering in de bestreden beslissingen faalt, aangezien hun rechten in hun land van herkomst niet gevrijwaard zijn, zoals volgens hen ook blijkt uit het dossier en het Cedoca-document.

Ze wijzen erop dat G., voorzitter van "Memorial Rusland" bij een zitting van het Europees Parlement opriep op geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen, gelet op het hoge risico op een schending van artikel 3 EVRM. Ze verwijzen eveneens naar *"de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeld in de nota van verwerende partij"* (zie het verzoekschrift, p. 7)

De commissaris-generaal heeft, aldus verzoekers ook niet voldoende gemotiveerd waarom hen subsidiaire bescherming niet verleend werd. Ze voeren aan dat er enkele stijlformules worden gehanteerd in de weigeringsbeslissing zonder dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet goed werd onderzocht.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, wijzen verzoekers op een schriftelijke verklaring van Ar. S.

Aangaande de discussie over de datum (zie het verzoekschrift, p. 8) "8-10" (sic) stelt verzoeker in een handgeschreven verklaring dat hij veel stress heeft, twee oorlogen heeft meegemaakt en als kind de ziekte meningitis kreeg, met schade aan zijn psychische gezondheid en geheugenproblemen tot gevolg. Hij verklaart dat hij niet veel weet over zijn belagers omdat sommige sites zoals Youtube zijn afgesloten voor burgers, hij het ook niet aan burgers in de stad durfde navragen, uit schrik om toevallig bij medewerkers van zijn belagers terecht te komen, en hij bovendien geen tijd had aangezien hij voor nieuwjaar moest weggeraken.

Hij stelt dat hij vroeger nooit Tsjetsjenië had verlaten en hij een man had betaald om hem naar België te brengen, waardoor hijzelf niet weet welke landen en steden hij aandeed op zijn reisroute. Dat hij wel wist dat hij via Baltische landen is gekomen, verklaart hij door te stellen dat de mensen die hem vervoerden hierover praatten en hij "ongeveer" wist dat het daarover ging.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij in Rusland geen bescherming heeft gezocht omdat zijn belagers hem hadden gezegd dat ze bekenden hadden bij de politie en hem hoe dan ook te pakken zouden krijgen. Hij stelt dat hij voor zijn leven en dat van zijn moeder vreesde. Hij legt uit dat hij geen paspoort had zodat hij niet zomaar ergens in Rusland kon gaan wonen.

Hij voert aan dat hij sinds zijn aankomst in België, een beetje informatie over Z. en O. op het internet trachtte te vinden.

Verzoeker legt hierover een cd neer welke hij op het internet heeft aangetroffen en waarop hij O. - wiens echte naam T. I. S. zou zijn - herkende. Verzoeker stelt tenslotte dat hij hen ook hoort praten over een man Z. die *"blijkbaar bij een belangrijke structuur werkt"*.

Verzoekers wijzen erop dat de informatie in het administratief dossier gewaagt van een situatie in Tsjetsjenië van "straffeloosheid" en vragen om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, *"minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier"* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Zij wijzen erop dat de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, dat bij repatriëring uitzonderlijk een verzoek tot annulatie kan worden ingediend waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst worden en dat de Raad dit moet controleren op gevaar af artikel 6 EVRM te schenden.

Verzoekers geven vervolgens een theoretische uiteenzetting over artikelen 2 en 3 EVRM en besluiten dat ze nood hebben aan een vorm van bescherming. Het feit dat mensenrechtenorganisaties zich uit Tsjetsjenië terugtrekken, maakt volgens hen duidelijk dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Ze voeren aan dat de Raad ambtshalve dient over te gaan op een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor hun zaak en zich ervan moet vergewissen dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst, geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling.

Verzoekers vragen aan de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de hoedanigheid als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen *"waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen bijkomende onderzoeksbevelen worden bevolen"* (zie het verzoekschrift, p. 11).

3.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift (zie p. 11) *"tegenargumenten meer stavende stukken"*.

Het betreft vooreerst een verklaring, geschreven door verzoekers, waarin ze stellen dat Z. een rebel is die tegen het regime van president Kadyrov vecht, dat ze zich niet tot de ordediensten kon wenden gezien Z. zelf stelde dat hij daar kennissen had en dat zij een internetartikel met video hebben gevonden. Hierin staat beschreven dat Z. een verrader is; op de video-opname zou hij op de achtergrond merkbaar zenuwachtig staan, uit vrees ontmaskerd te worden.

Ze besluiten hun verklaring met de stelling dat Z. geen rebel is, doch *"een medewerker van de 6de afdeling welke zich bezighoudt met het uitvoeren van diversionele akten op het grondgebied van Tsjetsjenië, welke geïnitieerd werd door de veiligheidsdiensten in de gelederen van de bojeviken/rebellen"* (zie de vertaalde verklaring) en dat ze begrijpen wie er achter de terreurdaad in Grozny staat en waarom Z. connecties heeft binnen de ordediensten.

Verzoekers leggen vervolgens een vertaling van het internetartikel neer.

In dit artikel wordt beschreven dat een zekere T. I. S. reeds elf moedjahedien aangaf bij de overheid, die vervolgens werden opgepakt door medewerkers van Kadyrov en dat hij gedurende vijf jaar informatie doorspeelde over de basissen, geheime paden, ondermijningsplaatsen, en financieringsbronnen van de moedjahedien.

Op het videofragment is volgens hen te zien hoe T. zenuwachtig werd toen een zekere A. gevraagd werd of de vijand op de hoogte was van de komst van A. M. en andere moedjahedien, misschien doordat *"hij bang (werd) dat hij door hen ook doorgeschouwd en begraven worden"* (zie de vertaling van het videofragment). Bovendien werd A. gevraagd om de voornamen van andere agenten tussen de moedjahedien bekend te maken, waarop hij de voornaam Z. onthulde.

3.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, P. S., de moeder van verzoeker, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Ar. S., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2.1. Over de gegrondheid van het beroep

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid, een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekers sommen in hun verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan ze de schending aanvoeren en weiden uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoekers onvoldoende duidelijk en precies aangeven hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk.

Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekster (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, doch complex blijft, zoals blijkt uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich voor zijn asielaanvraag beroept op problemen met twee mannen, een zekere O. en een zekere Z. die hem bedreigden en onder druk zetten om eind december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in het centrum van de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Verzoeker weigerde meermaals op deze eis in te gaan en besloot in samenspraak met zijn moeder, het land te ontvluchten.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken zodat niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker op een essentieel punt van zijn asielrelaas, met name over het moment waarop hij zijn moeder betrof bij zijn problemen door haar in te lichten over de bedreigingen, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij haar inlichtte over zijn problemen met O. en Z. op de dag dat ze hem in zijn woonst kwamen opzoeken (zie zijn "vragenlijst", vraag 5, p. 4), *in casu* op 10 december 2012.

Zijn moeder verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie haar "vragenlijst", vraag 5, p. 4) als tijdens haar verhoor op 25 februari 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p.3) eveneens dat hij haar inlichtte over de problemen met O. en Z. op de dag dat deze hem thuis kwamen opzoeken, *in casu* op 10 december 2012.

Zij verklaarde uitdrukkelijk dat verzoeker haar totaal niet informeerde over zijn problemen vóór 10 december 2012 (zie verhoorverslag, p.4).

Uit verzoekers verklaringen afgelegd op 25 februari 2013 op het Commissariaat-generaal, blijkt echter (zie het verhoorverslag, p.13) dat hij zijn moeder in elk geval eerder, *in casu* op 8 december 2012, de dag van zijn derde ontmoeting met O. en Z. volledig inlichtte over zijn problemen met hen.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie het verhoorverslag, p.16), maar geen afdoende uitleg bood voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Zo beweerde hij eerst dat hij zich dat niet herinnerde, daarna dat de vastgestelde inconsistentie mogelijk te wijten is aan vertaalproblemen of zijn gezondheid, om ten slotte zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken -die op dit punt consistent waren met de verklaringen van zijn moeder- te ontkennen (zie het verhoorverslag, p.16).

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Immers, verzoeker was tijdens zijn verhoor formeel over de datum van zijn derde ontmoeting met O. en Z.. Even duidelijk was hij over de datum waarop hij thuis bezoek kreeg van O. en Z. en bijgevolg kan gesteld worden dat zijn opeenvolgende verklaringen niet consistent zijn en bovendien tegenstrijdig met de verklaringen van zijn moeder.

Bij confrontatie van zijn moeder met de tegenstrijdige verklaringen, was haar uitleg (zie het verhoorverslag, p. 3), dat het mogelijk was dat haar zoon zich vergistte; deze uitleg wordt evenwel door de Raad niet aangenomen, zeker gezien verzoeker de dagen dat hij de derde keer werd bedreigd en nadien thuis bezoek kreeg, zeer nauwkeurig situeerde.

De Raad wijst er bovendien op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen op correcte wijze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

De inconsistentie in de verklaringen doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Deze vaststelling is bovendien zwaarwichtig omdat de door verzoekers voorgehouden feiten zich amper drie maanden vóór hun verhoor op het Commissariaat-generaal zouden afgespeeld hebben.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij veel stress heeft, twee oorlogen heeft meegemaakt een zware kinderziekte meemaakte, met geheugenproblemen tot gevolg, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

Verder wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Ook zijn uitleg dat sommige websites in zijn land van herkomst geblokkeerd zijn, en hij hierdoor "geen informatie kan vinden over degenen die hem vervolgen", snijdt geen hout; de blijkbaar zeer schamele eigen parate kennis van verzoeker omtrent zijn vervolgers, wordt niet goedgeemaakt door te wijzen op de voorgehouden onmogelijkheid voor verzoeker om publieke bronnen te raadplegen.

De Raad merkt daarbij op dat verzoeker in zijn land van herkomst onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over zijn vervolgers.

Van de eerder genoemde O. en Z kende verzoeker enkel de voornamen, hun familienamen kende hij niet en die wilde hij zelfs niet weten (zie het verhoorverslag, p. 13). Hij wist niet voor welke rebellengroepering ze actief waren in zijn herkomstregio (zie verhoorverslag, p. 13). Evenmin kon hij zeggen in welke regio de groep, waarvoor ze hem wilden rekruteren, actief was (zie verhoorverslag, p. 13) en evenmin wist hij of ze rekruteerden voor een specifieke (rebellens)commandant. Verzoeker wist niet of ze andere mannen in het verleden al hadden kunnen overtuigen om (zelfmoord)aanslagen te plegen (zie verhoorverslag, p. 13).

Dat verzoeker dermate onwetend is over zijn twee enige belagers, doet in verdere mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Er mocht van verzoeker immers worden verwacht dat hij sinds de incidenten van 8, 10 en 13 december 2012 minstens een poging zou doen om over zijn belagers informatie in te winnen, ook met het oog op het krijgen van bescherming in zijn land. Blijkens zijn verklaringen legden O. en Z immers een verband tussen verzoeker zelf en zijn (gedode) neven.

Op de vraag op het Commissariaat-generaal of hij intussen nog, eventueel via familie, informatie trachtte te vergaren over de personen die een centrale plaats in zijn asielrelaas innamen, antwoordde verzoeker dat zijn familie niet meer te weten zou kunnen komen en vond het zelfs niet de moeite niet (zie verhoorverslag, p. 18). Evenmin deed verzoeker specifiek navraag of er nog aanwijzingen zijn dat O. en Z nog naar hem op zoek waren (zie verhoorverslag, p. 18).

Verzoeker verklaarde dat hij na onderzoek in België, O. herkende op een videofragment, dat uit dit fragment bleek dat diens echte naam T. I. S. is en dat hij hen ook hoorde praten over Z. *"die blijkbaar bij een serieuze belangrijke structuur werkt"* (zie handgeschreven verklaring).

In een conclusie stellen verzoekers dat Z. geen rebel is, doch *"een medewerker van de 6de afdeling welke zich bezighoudt met het uitvoeren van diversionele akten op het grondgebied van Tsjetsjenië, welke geïnitieerd werd door de veiligheidsdiensten in de gelederen van de boeviken/rebellen"* en dat ze begrijpen wie er achter de terreurdaad in Grozny zit en waarom Z. connecties heeft binnen de ordediensten.

Daarnaast leggen verzoekers een vertaling van een internetartikel neer, waarin wordt beschreven dat een zekere T. I. S. reeds elf moedjahedien aangaf bij de overheid, die vervolgens werden opgepakt door medewerkers van Kadyrov en dat hij gedurende vijf jaar informatie doorspeelde over de basissen, geheime paden, ondermijningsplaatsen, en financieringsbronnen van de moedjahedien. Op het videofragment is te zien hoe T. I. S. zenuwachtig werd toen een zekere A. gevraagd werd of de vijand op de hoogte was van de komst van A. M. en andere moedjahedien, misschien doordat *"hij bang (werd) dat hij door hen ook doorgeschouwd en begraven worden"* (zie de vertaling van het videofragment). Bovendien werd A. gevraagd om de voornamen van andere agenten tussen de moedjahedien bekend te maken, waarop hij de voornaam Zk. onthulde.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het internetartikel geen melding wordt gemaakt van O. of Z. Uit de vertaling van het videofragment blijkt slechts dat T. I. S. zenuwachtig is en dat 'Zk.' (en niet 'Z.') wordt vermeld als een agent die zich undercover onder de moedjahedien begaf. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat T. I. S. en Z. dezelfde persoon zijn. Er wordt aldus geen bewijs bijgebracht dat deze informatie betrekking heeft op de belagers.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers nieuwe verklaring dat Z. geen rebel is, doch in werkelijkheid een agent is die zich onder de rebellen begeeft, inconsistent is met zijn eerder uiteengezette relaas. Het is immers ongeloofwaardig dat dergelijke agenten -die slechts infiltreren bij de moedjahedien-, verzoeker zouden bedreigen en verschillende pogingen zouden doen om hem te overhalen de dood van zijn twee neven -die wel bij de rebellen hoorden- te wreken.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeker evenmin een verklaring biedt voor het feit dat hij pas na zijn vlucht uit zijn land van herkomst, een eerste poging deed om meer informatie over zijn belagers in te winnen.

Zijn verklaring dat in zijn land van herkomst sommige sites, zoals Youtube, zijn geblokkeerd, volstaat niet; verwacht kan worden dat verzoeker via andere kanalen informatie trachtte te bekomen.

In dat opzicht volstaat zijn verklaring dat hij het niet durfde om in de stad informatie te bekomen over de persoon van O. en Z. uit schrik om bij hun medewerkers terecht te komen, evenmin. Aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij afstand neemt van (gewapend verzet door) rebellengroeperingen in zijn herkomstregio en tevens uit zijn verklaringen moet blijken dat hij meermaals bedreigd werd, mocht van verzoeker verwacht worden dat hij minstens een redelijke poging zou ondernemen om bijvoorbeeld bij zijn autoriteiten bescherming te zoeken. Bovendien merkt de Raad op dat zijn belagers zijn neven kende, zodat van verzoeker eveneens verwacht kan worden dat hij minstens een ernstige poging onderneemt om bij de connecties van zijn neven, meer informatie te bekomen.

Dat uitleg van verzoeker dat hij geen tijd had om informatie over zijn belagers in te winnen, wordt door de Raad evenmin aangenomen. Op 27 of 28 november 2012 werd verzoeker voor de eerste keer benaderd. Verzoeker verliet zijn land van herkomst pas op 23 december 2012. Gelet op de ernst van de bedreigingen, is de Raad van oordeel dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij vóór het land te verlaten, eerst poogt te achterhalen wie hem vervolgt.

De Raad stelt vast dat verzoeker kennelijk ook geen enkele poging heeft ondernomen om bij de autoriteiten bescherming te zoeken tegen zijn vervolgers, hoewel hij er op dat ogenblik vanuit ging dat zij bij de rebellen hoorden.

Uit zijn verklaringen bleek immers dat hij enkel problemen kende met twee mannen uit het kamp van de rebellen, die hem onder druk zetten om op 31 december 2012 een zelfmoordaanslag te plegen in Grozny. Verzoeker zou de zelfmoordaanslag moeten uitvoeren bij een kerstboom, een grote publiekstrekker in het centrum van Grozny.

Er werd hem bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal meermaals gevraagd of hij een poging om bescherming te bekomen had ondernomen, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen enkele démarche bij zijn autoriteiten ondernam.

De door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn passiviteit overtuigen niet.

Na de tweede ontmoeting werd hem immers al duidelijk gemaakt dat men van hem verwachtte dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen, maar hij zocht geen bescherming; verzoeker verklaarde opmerkelijk genoeg dat hij daar toen nog niet over nadacht (zie het verhoorverslag, p.12).

In geval hij wel bescherming zou zoeken, stekt verzoeker riskeerde hij mogelijk vragen over zijn neven, *in casu* (gekende) rebellen, te krijgen (zie het verhoorverslag, p.12), al erkent hij wel dat hij nooit eerder door de autoriteiten werd gepolst over zijn neven (zie het verhoorverslag, p. 12).

Bij de derde ontmoeting werd verzoeker, blijkens zijn verklaringen, met een pistool bedreigd. Daarom werd hem op het verhoor uitdrukkelijk gevraagd of hij er, na dit toch wel ernstige feit, niet aan dacht om alsnog bescherming te zoeken, waarop hij verklaarde (zie het verhoorverslag, p.12) daar niet mee bezig te zijn geweest. Even later verklaart hij (zie het verhoorverslag, p.13) dat hij geen plannen had om bescherming te zoeken, doch enkel zijn moeder inlichtte, aangezien zij ook met de dood bedreigd werd als hij niet zou ingaan op de eisen van zijn belagers.

Ook na de inval in zijn woonst op 10 december 2012 en na het incident op 13 december 2012, waarbij zijn huisdier werd gedood, zocht verzoeker geen bescherming bij de autoriteiten. Hij ging niet naar een dichtbijgelegen politiepost omdat zijn belagers hadden gezegd dat ze daar connecties hadden (zie het verhoorverslag, p. 17).

Het blijkt dat verzoeker echter evenmin overwoog om elders bescherming te zoeken omdat hij vreesde dat hij alsnog de handlangers van zijn belagers zou tegenkomen (zie het verhoorverslag, p.17).

De Raad wees er echter reeds op dat verzoeker duidelijk afstand neemt van rebellengroeperingen en meermaals bedreigd werd omwille van zijn weigering medewerking te verlenen. Van verzoeker mocht aldus verwacht worden dat hij minstens een redelijke poging zou ondernemen om bescherming bij zijn autoriteiten te zoeken.

Hij heeft dit kennelijk nagelaten, hoewel logischerwijs kon verwacht worden dat de autoriteiten in zijn herkomstland niet weigerachtig zouden staan tegenover zijn verzoek tot bescherming, aangezien de strijd tegen de rebellenbeweging in de Noordelijke Kaukasus hoge prioriteit geniet bij de autoriteiten in voormelde regio, zoals blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier.

In het verlengde van de vorige vaststelling kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich mogelijk elders in de Russische Federatie had kunnen vestigen om zijn vervolgers te ontlopen.

Zo kan hij niet aannemelijk maken dat zijn vervolgers hem elders binnen de Russische Federatie zouden kunnen opsporen en vervolgen, en hiervoor de moeite zouden doen.

Op de vraag aan verzoeker naar de mogelijkheden van een interne vlucht, zelfs enkel binnen de regio en via zijn familie, antwoordt hij enkel dat hij zijn familie niet wou inlichten en de problemen voor zich wilde houden, wat echter niet te verzoenen valt met de door hem voorgehouden vrees.

Verzoeker rept met geen woord over de eventuele risico's dat zijn vervolgers hem bij zijn familie in de regio zouden kunnen vinden (CGVS,p.18).

Verweerder stelt terecht dat op deze basis, en ook op basis van de vaststelling dat de Russische Federatie een enorm groot land is, waarvan de autoriteiten Tsjetsjeense (en andere) (moslim)strijders op verschillende manieren vervolgen, het niet aannemelijk is dat verzoeker elders binnen de Russische Federatie gevaar loopt voor twee rebellen die hem wilden overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen in Grozny.

In dezelfde context werd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verder vastgesteld dat verzoeker in de Russische Federatie beschikt over een uitgebreid netwerk van personen (familie, vrienden) die hem en zijn moeder zouden kunnen bijstaan bij een eventuele hervestiging.

Zo heeft verzoeker een neef in Rusland, van wie hij vermoedt dat hij er geregistreerd is omdat het niet bezitten van een registratie tot veel problemen kan leiden (zie het verhoorverslag, p. 3); in Tsjetsjenië heeft verzoeker nog veel familie, zowel langs vaders als langs verzoeksters kant en dit zowel in als buiten Grozny; verzoeker had ook vrienden in Tsjetsjenië.

Op basis van het voorgaande kan besloten worden dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de door verzoekers ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat deze inhoudelijk overeen stemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen voor het overige dat gewag gemaakt wordt dat mensenrechtenorganisaties zich uit de regio terugtrekken, wat volgens hen duidelijk maakt dat het risico op een onmenselijke behandeling voor hen meer dan reëel is.

Ze wijzen erop dat de Raad ambtshalve dient over te gaan op een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor hun zaak en zich ervan moet vergewissen dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst, geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling.

De Raad merkt op dat verzoekers echter geen enkel bewijs leveren van hun stelling dat ze het risico lopen op een onmenselijke behandeling. Derhalve kan de Raad geen een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vaststellen.

Betreffende de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet laten verzoekers gelden dat de interpretatie van de bestreden beslissing van de informatie vervat in het administratief dossier (Subject Related Briefing, "Russische Federatie/Tsjetsjenië, "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012), foutief is; ze geven geen enkele uitleg waarom ze die beoordeling foutief achten; ze verwijzen enkel naar de vaststellingen van de commissaris-generaal waarin deze stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog verschillende mensenrechtenschendingen voordoen. Evenmin voegen zij enige informatie toe waaruit wel degelijk blijkt dat er voor burgers een ernstige bedreiging van hun leven of persoon bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012, stelt de Raad echter vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE